

Respostes a la ciutadania de Ciutadans al Ple de 21/06/2017

El senyor Fernández:

“Hola, buenas noches. Yo he escuchado aquí, en los plenos, hace tres plenos, me parece, que se iban a quitar seis u ocho calles franquistas. Entonces, yo adelanto la piedra. ME parece muy bien que Antonio Salazar, de Can Clota, que ha estado de regidor muchos años aquí y es una persona admirable, que tenga también una calle, como Carmen Chacón, que también la puede tener, pero no nos olvidemos de Domingo Rubio, que ha estado 26 años en una asociación de vecinos gratuitamente, poniendo dinero de su bolsillo. Por lo tanto, sí que les pediría a todos los portavoces aquí presentes que me den la respuesta de si están a favor de Domingo Rubio o no.”

El senyor Roldán:

“Decirle que a mí me parecen muy razonables las dos propuestas para estudiar, el sitio es la comisión. Es verdad que hay unas bases, y también es verdad que nosotros... Es cierto que es la oportunidad, ahora es cuando tenemos seis calles para poner nombre, entonces, al haber puesto según qué criterios... Bueno, vamos a ver si puede haber alguna flexibilidad o no, yo creo que toca debatirlo en la comisión, ponerlo en la mesa y ver si de alguna forma puede haber, que a mí me parece que puede haber espacio para que sea así, para que sea más flexible esas normas que nos hemos puesto de antemano para estudiar el caso, porque es ahora cuando tenemos las calles y no después. Creo que el foro o el debate se producirá en esa comisión, y nosotros estaremos encantados de informarle de cómo vaya todo.”

La senyora Oró:

“Parlarem dels pressupostos participatius, i demano perdó si això aixeca ampolles. M'hagués agradat que hagués estat el senyor Roldán, s'hagués adonat de com funcionen algunes coses. Per exemple, es van formar quatre grups, i allà van sortir una sèrie de propostes. I els quatre grups primer van votar el que va sortir al grup, en un, després es van reunir els quatre, van votar el mateix, i això ho van portar davant de la taula. I a la taula es va fer votar dues vegades allò, però no sé com es va entendre que teníem dubtes, i bé, no sé què passa que la gent, *en la fracció de un segundo cambia la opinión del mundo*, i una persona que estava súper decidida,

que des del primer moment ho tenia molt clar, el que havia de fer i tal, doncs, no, va canviar, va canviar la història.

Al nostre grup almenys se'ns va dir que es procuraria no destinar-se res a cap cosa que tingués a veure amb la Metropolitana, amb la Generalitat o la Diputació. Per això es van deixar de banda –aquesta és una cosa, senyor Sanz, que li havia d'explicar– tots aquells que acaparaven tots els pressupostos. I a part, els pressupostos, que s'acollien tots als pressupost, doncs, es van apartar, perquè es va intentar que es repartís entre tot el territori. No solament al centre, no solament a Can Vidalet, sinó que es va tenir d'una manera molt global. Considero que va estar molt encertada, i així va estar. Però allí se'ns va canviar, de cop i volta apareix un cinquè grup, al qual no coneixíem, i no sabíem amb qui estava. I es va adreçar, en el moment que es vota per quarta vegada, per la gent que va dir vota allò, i diu: «Es que hemos trabajado mucho. ¿Para esto hemos trabajado tanto?» Doncs, no ho sé. Què vol dir, que estaven en un tapat, que era un grup...? Realment jo no el coneixia, aquest grup. Bé, a partir d'aquí, no sé per quines pressions, l'altra gent va anar canviant. Jo, veient per on anaven les coses, vaig parar un segon i em vaig assabentar, i vaig pensar en què haguessin fet el Juan Artacho i el Juan Serrano, i vaig dir: ves-te'n. I me'n vaig anar. I aquí queda la història.

És veritat que al començament ens van posar totes les flors hagudes i per haver, i jo per dintre pensava: com continuïn posant-nos tantes medalles, ens aixecarem i caurem, perquè no podrem aguantar tant pes. Però no, no va ser així. Després, per part de la senyora Pilar Díaz, amb perdó, va tenir una intervenció poc afortunada, perquè nosaltres no teníem la culpa, nosaltres pensàvem que eren vostès els que havien de gestionar. Si de cas, i per a la propera vegada, que ens digui: «I vostès hauran de gestionar...», no sé què, no sé quantes. Bé, ja veurem això. És una altra història completament diferent, i no em va agradar com va ser. Després la gent va venir, van voler parlar i dir coses, i jo vaig dir que no, que aquell no era el moment ni molt menys. Per tant, prego, si us plau, que es tingui en compte la ciutadania, però si no, una de dos, o no es participarà, o potser farem una d'això i anirem només els que pensem sempre el mateix, i així encara es veurà més el tipus de manipulació que a vegades es poden produir, involuntàriament penso jo, no?, però vaja... La pregunta...

Quant ens ha costat aquest pressupost participatiu, i qui era el client? Així de clar. I per què la senyora Raquel va actuar com va actuar? *Merci.*”

El senyor Roldán:

“Decirle un par de cosas rápidamente. Tuve la suerte, antes de ser concejal y de pertenecer a ningún grupo político, creo que era, si no recuerdo mal, en los primeros presupuestos participativos de Esplugues, yo participé, conozco perfectamente su funcionamiento, cómo se organizan los grupos como aquel, y de allí surgió precisamente, del grupo del que yo tenía la suerte de defender porque me eligieron los compañeros, salió lo del Espai Coworking, que hoy es una realidad en Can Vidalet. Por lo tanto, simplemente informarla de ese tema. El resto es una exposición política, sus ideas son diferentes a las que yo defiendo y no voy a entrar en el debate, que ya debatimos bastante los portavoces como para entrar ahora en otra discusión.”